Už dávno jsem se chtěl zvednout, vypadnout ven před chatu a tam to rozdýchat. Nebo to zkusit na louce, obklopené mohutnými smrky s větvemi až po zem, na planině výhledů otevřené předloni polomem dolů do údolí, chtěl jsem to rozchodit na pěšině ke studánce, párkrát tam a zase zpátky, za sojčího pokřikování a tlučení neviditelných zobáků v korunách, chtěl jsem vyběhnout, po nedávnou bouřkou ještě slehlé trávě, projít úzkým zanedbaným korytem úvozu, a tam na hřebenu, kde se náš chodník kříží s modrou turistickou značkou si pořádně od srdce i od žaludku zakřičet, zanadávat, zařvat do zpovědnice lesa, uvolnit se…., chtěl jsem.... Namísto toho jsem seděl jak přilepený na lavici pod oknem a očima hltal - i když jsem se všemožně snažil dělat to nenápadně – pevná, široká, čerstvě do červena opálená, holčičí stehna.
Kikina zaznamenala můj pohled, zjevně mu však nepřikládala takový význam, jaký ve skutečnosti měl, protože jen ledabyle řekla: „ Ještě jsem se nestihla namazat a nohy i záda mě už začínají pálit.“ Ležela totiž, pochlubila se hned jak jsem po poledni přifuněl nahoru, prý dvě hodiny na louce a chytala slunko.
„ A tos byla vyslečená,“ zeptal jsem se docela hloupě.
„No a jak jinak by ses chtěl opálit ?“ Pobaveně po mně hodila okem
„Úplně ?“ Nedal jsem se odbýt.
„Mám opalovačky, né?“
„Tak já ti ty záda potom natřu,“ řekl jsem polohlasem, trošku se usmívaje, ale zřejmě to neslyšela, šramotila dvěma hrbolatými ešusy na pokřivené plotně malého sporáčku.
„Povídám, že ti natřu záda, potom.“
„Jó ? Tak jo, dík,“ dodala a dál se věnovala vaření.
Roztopený sporák ještě zvyšoval celkové vedro, které teď nepolevovalo už pár dní. Před chvílí jsem k němu nanosil z lesa dřevo, aby bylo na vaření a Kikina se hned chytla, že tedy něco ukuchtí.
Zíral jsem jak kmitá mezi stolem a plotnou. Když jsem se nabídl, že tu konzervu s lečem otevřu, jen se zasmála a hbitě si ji otevřela sama, ani se přitom neřízla, ani nepřevrhla stůl.
Měla obratné, na holku trochu silné ruce, od loktů nahoru taky dobře připečené, ale ne zas natolik, aby nebyly vidět shluky tmavých pih, rozhozených po pažích i ramenou, jako dolíky rzi na špatně natřené plechové střeše. Měla pihy i ve výstřihu a vzadu za krkem, všude kam jsem jen mohl díky hnědému batikovanému tílku dohlédnout. Ani její široký profilovaný nos jich nebyl prostý – pár si jich vyskákalo i na čele. Nedokázal jsem nedomýšlet, kde všude je ještě má.
Rezavé vlasy, ale takovou tou tmavou a měňavou barvou, jakou mívá čerstvě odlitý bronz, trošku krabaté a nepodajné, skoro vždy nad čelem vyčesané na vysoko do širokého číra, se jí na temeni draly ze sevření velkého spínacího hřebene a když jej někdy sundala a pak pohodila hlavou, rozlily se jí po ramenou jako zářivá opaleskující tekutina.
„Ber si, je to hotový,“ postrčila přede mne kouřící ešus, na stůl hodila dvě hliníkové lžíce. Přinutil jsem se roztržitě pokrájet dlouhým nožem patku chleba. Dusno v chatě se znásobilo štiplavou vůní vařené papriky a klobásového koření.
„Tak co, dostal ses na tu vysokou?“ zahuhlala plnými ústy a obrátila ke mně hluboké tmavé oči. Pokoušel jsem se do nich nahlédnout, ale nešlo to, byly jak hradní studny.
„Ale jo,“ snažil jsem se nebryndat lečo po stole. „A ty, ty se budeš narok taky hlásit, jsem zaslechnul, kdesi.“ Chvíli honila sousto po dně ešusu a křenila se do něj jako by se styděla.
„Chtěla bych, ale až jestli odmaturuju.“ Špitla a byli jsme po jídle.
Udělal jsem si pohodlí.Je to přece jen velká výhoda mít prázdniny a moci tím pádem na víkend vyjet už v pátek ráno. To ostatní, pracující, se sem na chatu dostanou až v podvečer, nejspíš.
Kikina běhala kolem a dělala pořádek. Copak si ta ženská nemůže dát chvilku pohov ?

Civěl jsem na její kraťasy . Pěkně vysoko ustřižené ze starých riflí a ještě na koncích roztřepené . Fascinovaly mě, zrovna tak jako světle rezavé chloupky na pažích a lýtkách.Cítil jsem, jak mi v krku narůstá knedlík. S námahou jsem ho spolknul.
„ Ty, Katko," řekl jsem chraplavě a cosi mě zvedlo z lavice. Schválně jsem jí neoslovil přezdívkou. Připadla mi pro tuto chvíli úsečná, ostrá jako staccato, tuhá jako sádrové vejce a k té veselé malé zrzečce plné energie se, podle mého, vůbec nehodila. Možná by bylo ještě lepší říkat jí Káťo, nebo Kačenko.
Strnula jako kočka, když jí ostře napomenete a tázavě se ke mně otočila.
„No, já, víš," trošku jsem se zajíknul. „ Říkal jsem si, že bysme mohli namazat ty záda," doplnil jsem rychle.
„Jo záda," zašklebila se, „jasně, hned to bude." A skutečně po chvilce zašmátrala v batohu na horní palandě a vylovila útlou lahvičku opalovacího oleje.Postavila ji na stůl, sedla si obkročmo na lavici zády ke mně a batikované tričko vyhrnula do půlky zad. Kůži měla slušně propečenou a rudou, jen hrbolky obratlů uprostřed připomínaly melír. Ruka se mi chvěla, když jsem si naléval do dlaně malou loužičku oleje.Snažil jsem se být veleopatrný, ale přesto ucukla při prvním dotyku. Rychle to ustála a já jí jemně hladil dlaní, masíroval konečky mastných prstů a přes vrstvu oleje jsem cítil horkost sálající z jejího těla. Trošku se mi z toho vedra motala hlava.
„To tílko musíš sundat, jinak to nemá cenu," prohlásil jsem rezolutně.
Zaváhala jen chviličku. Pak si jej naučeným pohybem stáhla přes hlavu a odhalila bleděmodrou šňůrku od opalovaček, zavázanou na jednu kličku a pevná ramena taky pěkně spálená. S chutí jsem se do nich pustil.
Šňůrka visící z uzlíku na jejich zádech přitahovala moje oči jako magnet hřebík. Po chvíli jsem se přistihl, že se dívám už jenom na ni. Kroužil jsem dlaní kluzkou od oleje opatrně kolem a když už se mi z toho upřeného pohledu začaly před očima dělat mžitky, zadržel jsem dech a energicky zatáhnul. Oba uvolněné konce sklouzly hladce po lesklé kůži do stran a zmizely. Červená plocha zad se zaskvěla nerušená, jako tenisové antukové hřiště, pěkně uválené, po zápase, kdy síť i bílé čáry jsou už uklizeny a hráči sedí v šatně.
„Jé promiň, to sem nechtěl," dostal jsem ze sebe, ale cítil jsem, že oba víme, jak to bylo. Narovnala se náhle a prudkým pohybem – až jsem se lekl – se ke mně otočila čelem. Ruce, kterými si přidržovala horní díl na prsou odtáhla a ten sjel kamsi dolů. Hleděla trošku rozpačitě a pobaveně na moje dlaně leskle skvoucí olejem, které jsem strnule držel před sebou, jako bych jí žehnal, jako bych se chtěl ve strachu bránit.
„Ty přeci, Monty, chodíš s Terezkou," řekla pomalu a dala si záležet, aby to znělo vyčítavě.
„No, ano," kroutil jsem se, „ale ty nikoho nemáš, nebo máš?" Upřeně, už bez zábran hleděl jsem na místa na jejím těle, kterých se slunce nedotklo. Pihy tam podle očekávání byly a na bledém podkladě se obzvláště vyjímaly.
„Nemám", vydechla téměř zahanbeně a její obličej se náhle změnil, zdálo se mi, že zesurověl. Chvíli jsem zkoumal, není-li to jen maska, ale pak jsem zahlédl, jak se ty její studánky začínají plnit a nalévat, a nezbylo mi, než jí popadnout do náruče - dávaje pozor, aby mi, celá kluzká, neupadla - a odnést ji na postel pod otevřené okno, z něhož proudící vánek aspoň trochu ochlazoval, což jsem ovšem v tom okamžiku vůbec nevnímal.
Potom šlo všechno ráz na ráz a my stoupali na posvátnou horu, vzývajíce při tom různá pohanská božstva, jejichž jména jsme ještě před chvílí neznali, zalykali se horkem a jako ryby občas lapali kyslík, občerstvený vůní lesa a mateřídoušky, valící se na nás oknem. Šlápli jsme do toho a když jsme po chvíli konečně zdolali vrchol, vztyčili jsme korouhev na oslavu toho fajn výletu a pak už jsme byli jen potichu a nic neříkali a kolem občas naštvaně bzučely

těžkopádné mouchy, které lenivě přilétaly z venku a nikdo je neodháněl.
Odlepil jsem se pomalu a šetrně a zapřel se na loktech.Cítil jsem směs potu a opalovacího oleje a zdálo se mi, že je tou vůní chata nasáklá.Viděl jsem naše nohy propletené bez ladu - střídavě rezaté a černé chloupky vlhce zplihlé, ještě šokované vzájemným dotykem – stínované ostrými obrysy plochého pozdního slunce, které se ve špičatých obrazcích dralo dovnitř, objevovalo částečky prachu tančící v paprscích před magickým závěsem černého divadla - skrývání a obnažování - scéna, kterou by zachytil snad jen objektiv Drtikolův a já ji hltal očima zděšen tím, že utíká do minulosti a nebude.
Za moment jsme se, pořád ještě mlčky, vyměňujíce si kradmé pohledy a jakoby provinilé úsměvy, oblékli a vyšli před chatu, kde již nachověl večer, sedli jsme si na zápraží, s vědomím, že alespoň pro tuhle chvíli máme jeden druhého jsme se vzali za ruce a v tom, zezdola, z míst kde z lesní cesty odbočuje pěšina, ozvalo se veselé skřehotání – hlasy - kamarádi.

Trapsavec 2011